

то опако на някое неодобрено, пратено по пощата произведение на сътрудник/ и като подпираше чело на малката си длан, пишеше бавно с къси прекъсвания, като че записваше нещо, което някога някъде е научил и сега си припомня. Шумът около него не стихваше — другите изглежда знаеха тоя негов начин на писане и не се стесняваха, пък и той сам не настояваше за тишина. По някога, докато пишеше Христо вмяташе по някоя забележка или шегга във водения край него разговор и пак продължаваше да пише.

В споровете в редакционните заседания, колкото горещи и непримирими да бяха, глъхнеха бързо, щом Христо се намислеше в тях. Той говореше без афекти, просто, полу шеговито, като понякога сам се прекъсваше от заразителен добродушен смях и противното мнение, дори и когато оставаше неубедено до край, все пак трябваше да отстъпва. Трудно беше да се намерят възражения срещу Христовите остроумни образи и сравнения. Но струва ми се, не само те му помагаша да възстановява съгласие в редакцията. Помагаше му не малко и това, че тоя дребен мургав младеж, почти наш връстник /само с година-две по стар от останалите/, беше вече един от първите сътрудници на голямото списание Българан, чиито колони бяха непостижима мечта за младите хумористи. Сам Некий Нагел /Димитър Подвързачов/ бе пожелал да се срещне лично с Ведбал, определил му беше дори и редовен хонорар, а Некий Нагел значеше тогава много в нашия хумор. Ние ревнувахме Христо от Българан, особено след като по настояване на Подвързачова псевдонима Ведбал бе запазен само за Българан, а ^ВСмях и Сълзи Христовите работи се подписваха с други псевдоними /главно с лорд Вилмон/. Някои нескрито давиждаха на успехите на Христо. Еднаж един от редакторите на Смях и сълзи ни разказваше твърде картинно за смешния хлапашки жар с който те всички започнали литературната си кариера във вестник К'во да е, а аз наивно запитах дали от самото начало Ведбал /започнал заедно с тях да пише/ ги е превъзсхождал или постепенно ги е надраснал. Въпросът ми натактично засегна разказвача и той объркан премина на друга тема без да отговори. Други от редакцията при случай подмятаха подчертано пренебрежително /разбира се не пред Христо/, че и те, ако рекат, могат да печатат в Българан и къде ли не, че това не било кой знае каква работа, но предпочитат да поддържат собственото си списание Смях и сълзи, а не конкурентните издания. Сигурен съм, че Христо, който бе и прозорлив и чувствителен, без забелязал тая тънка неприязън около себе си, но продължаваше да се държи така, като че ли не вижда както нея, така и ореола на признаването, който все по отчетливо се оформяше около името му. Държеше се като равен всред равни.